

Sygnatura akt XII C 547/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Horbacz

Protokolant: p.o. stażysty J. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2015 r. w P.

sprawy z powództwa H. S.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w C.

o zapłatę

Oddala powództwo.

/-/ M. Horbacz

Sygnatura akt XII C 547/15

UZASADNIENIE

Powód H. S. pozwem z dnia 2 grudnia 2014 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. kwoty 84.004,49 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 maja 2012 roku do dnia zapłaty.

Powód swoje roszczenie wywodził z umowy pożyczki z dnia 4 kwietnia 2012 roku, jaka miała zostać zawarta pomiędzy stronami na poczet wynagrodzeń dla pracowników pozwanej. Powód domagał się również zasądzenia kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana spółka nie podjęła w ustawowo określonym terminie odpisu pozwu wraz z załącznikami, a w konsekwencji nie złożyła również odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód H. S., z wykształcenia prawnik, z zawodu radca prawny pracował w charakterze doradcy inwestycyjnego w spółce pozwanej na podstawie ustnej umowy zlecenia. W ramach łączącego go z pozwaną stosunku cywilnoprawnego powód zajmował się przygotowaniem wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu z wierzycielami, a także negocjowaniem umowy inwestycyjnej dotyczącej dokapitalizowania spółki.

Dowód: zeznania powoda (k. 44).

Powód w dniu 11 czerwca 2012 roku wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 84.004,49zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 maja 2012 roku.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 26).

Powód w pozwie zamieścił wnioski o przesłuchanie w charakterze świadka D. K. na okoliczność faktu zawarcia umowy pożyczki w dniu 4 kwietnia 2012 roku, jednakże nie zamieścił adresu dla doręczeń. Sąd zarządzeniem z dnia 3 marca

2015 roku zobowiązał powoda do podania w terminie 7 dni aktualnego adresu miejsca zamieszkania świadka pod rygorem oddalenia wniosku dowodowego. Powód nie wykonał zobowiązania do dnia rozprawy, czym uniemożliwił jego wezwanie, wniosek dowodowy podlegał oddaleniu.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda, w których twierdził, że zawarł w dniu 4 kwietnia 2012 roku ustną umowę pożyczki z pozwaną. Okoliczność ta nie wynika bowiem z żadnego dowodu. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W ocenie Sądu orzekającego nie jest prawdopodobne, aby osoba mająca wykształcenie prawnicze, znająca ze względu na swoje obowiązki służbowe bardzo dobrze sytuację majątkową pozwanej zawarła ustną umowę pożyczki na kwotę 84.004,49 złotych bez żadnego zabezpieczenia swojego roszczenia. Mając na uwadze powyższe, zeznaniom powoda w zakresie, w którym twierdzi, że zawarł z pozwaną ustną umowę pożyczki należało odmówić wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na oddalenie.

Zważyć bowiem należy, że powód nie udowodnił faktu zawarcia umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, zaś zgodnie z treścią § 2 tegoż artykułu umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. W art. 74 § 1 k.c. ustawodawca zamieścił sankcję niedochowania przewidzianej w art. 720 § 2 k.c. formy pisemnej. Zgodnie z tym przepisem zastrzeżenie formy pisemnej bez ryguru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności prawnej. W nauce prawa cywilnego nie ma wątpliwości, że forma pisemna przy umowie pożyczki przenoszącej pięćset złotych zastrzeżona jest dla celów dowodowych (ad probationem). W konsekwencji powód, chcąc udowodnić swoje roszczenie powinien powołać się na jedną z okoliczności wskazanych w art. 74 § 2 k.c., zgodnie z którym jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą, albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma. Rozwinięcie tego przepisu znajduje się w art. 246 k.p.c., który stanowi, że jeżeli ustawa lub umowa stron wymaga dla czynności prawnej zachowania formy pisemnej, dowód ze świadków lub z przesłuchania stron w sprawie między uczestnikami tej czynności na fakt jej dokonania jest dopuszczalny w wypadku, gdy dokument obejmujący czynność został zagubiony, zniszczony lub zabrany przez osobę trzecią, a jeżeli forma pisemna była zastrzeżona tylko dla celów dowodowych, także w wypadkach określonych w kodeksie cywilnym.

W przedmiotowej sprawie powód będący z wykształcenia prawnikiem, z zawodu radcą prawnym twierdził, że zawarł z pozwaną ustną umowę pożyczki na kwotę 84.004,49 złotych. W ocenie Sądu powód nie wykazał jednak w ogóle swojego roszczenia, tak co do zasady, jak i samej wysokości. Powód, jako osoba znająca przepisy prawa nie dochował należytej staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju. Niezrozumiała jest bowiem dla Sądu okoliczność, że osoba będąca z zawodu radcą prawnym w swoich osobistych sprawach mogłaby zawrzeć ustną umowę pożyczki na znaczną kwotę, czym znaczenie utrudnia sobie ewentualne dochodzenie swoich praw przed Sądem w przyszłości. Okoliczność ta jest tym bardziej zdumiewająca, że powód jako doradca inwestycyjny pozwanej posiadał aktualne informacje o stanie środków finansowych pozwanej, której kondycja była zła.

Powód na dowód zawarcia umowy wnosił o przesłuchanie świadka D. K. oraz o przesłuchanie strony. Sąd wskazuje, że oba wnioski dowodowe powinny podlegać oddaleniu ze względu na treść art. 74 § 2 k.c. Trudno bowiem uznać, aby dowody wypłaty z dnia 4 kwietnia 2012 roku uprawdopodobniały fakt dokonania czynności między stronami, ponieważ w ich treści wymieniona jest pozwana oraz pracownik odbierający zaległe wynagrodzenie za pracę. W dowodach wypłaty nie ma śladu informacji na temat łączącej strony umowy pożyczki, źródła pochodzenia pieniędzy,

na które powołuje się powód w swoich twierdzeniach. W tej sytuacji nie można zakwalifikować tych dowodów wypłaty nawet jako uprawdopodobnienia faktu dokonania czynności – umowy pożyczki. Tym bardziej dokumenty te nie mogą stanowić dowodu potwierdzającego fakt zawarcia umowy pożyczki.

Marginalnie trzeba zwrócić uwagę, że powód dochodzi swojego roszczenia przed Sądem dopiero po upływie 3 lat od zawarcia rzekomej umowy pożyczki, podczas gdy wymagalność roszczenia miała przypadać po upływie miesiąca od jej zawarcia i w tym zakresie nie przywołał żadnej okoliczności, która uzasadniałaby dochodzenie swojego roszczenia po tak długim okresie, tym bardziej, że powód wezwał pozwaną do zapłaty już w dniu 11 czerwca 2012 roku, a więc zaledwie po upływie 2 miesięcy od dnia, kiedy miało dojść do umowy.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji wyroku.

SSO Magdalena Horbacz